

IZVORUL BUNĂȚĂȚII ȘI MILEI

De la începutul creației și până în prezent, rasa umană a primit nenumărate binecuvântări de la Dumnezeu, pe care le căutăm continuu în închinarea noastră comună. În ciuda păcătoșeniei noastre, avem curaj să ne apropiem de Dumnezeu cu rugămințile noastre. Rugăciunea pe care Preotul i-o adresează lui Dumnezeu în timpul Sfintei Liturghii de la Antifonul al III-lea se încheie cu cuvintele: Doamne, Te rugăm tuturor acestora ” Că bun și iubitor de oameni Dumnezeu ...” În mod similar, Preotul, după seria de petiții (care se numește “Marea Liturghie”) în toate Sfintele Slujbe, se pronunță cu voce tare: “Pentru că ești Dumnezeu bun și milostiv ...”

Sfântul Vasile cel Mare rezumă bunăvoința lui Dumnezeu în Rugăciunea jertfei (Anafora), care este oferită în Sfânta Sa Liturghie. Această rugăciune specială prezintă nenumăratele moduri în care dragostea lui Dumnezeu pentru om a fost demonstrată de-a lungul timpului, vorbind despre crearea omului “după chipul Său” și despre plasarea umanității în Rai pentru a se bucura de harul Său. Când omenirea s-a întors împotriva lui Dumnezeu, El nu ne-a respins la rândul său, ci a continuat să ne contacteze “în diferite moduri din cauza milei Sale profunde”. El i-a trimis pe profeții săi să anunțe mântuirea care avea să vină; “El a pus Îngeri

păzitori” pentru omenire; și când a sosit momentul potrivit, El L-a trimis pe Singurul Său Fiu Născut să Se jertfească pe Sine, astfel încât darul vieții veșnice să fie posibil și să continue să fie așa cu Sfântul Său Trup și Sânge!

Aceste binecuvântări constante de la Dumnezeu provin din dragostea Sa nesfârșită pentru umanitate și ele există nu numai în sensul general, ci și în viața indivizilor. Un exemplu în acest sens poate fi văzut în citirea Evangheliei de astăzi, cu vindecarea paralizicului din Betezda. Domnul s-a dus la Ierusalim și direct la locul unde o mulțime mare de oameni cu diferite suferințe (orbi, șchiopi și paralizați) așteptau să fie vindecați. Toți stăteau la coadă pentru a fi primii în piscină după ce un Înger a agitat apa (vezi Ioan 5:1-4). Iisus a observat printre ei un om care suferea de boli și paralizie de 38 de ani. Acest om neingrijit nu a avut pe nimeni care să-l ajute să se facă bine, dar totul s-a schimbat când Cel care este Dumnezeu-Om a venit să-l vadă. Acesta este un lucru de care ar trebui să ținem cont, de asemenea, atunci când ne simțim singuri și abandonați. “Ca tatăl meu și mama mea m-au părăsit, dar Domnul m-a luat”, spune psalmistul (Psalmul 26 :16). Același lucru i s-a întâmplat și omului paralizat. Domnul a venit la acest om pentru a ajuta, deși nu chiar în modul în care se aștepta, oferind ceva mareț, care este modul în care Dumnezeu acționează. Nimic din ceea ce face Dumnezeu nu este arbitrar și El respectă libertatea (pe care El Însuși a acordat-o) persoanei individuale.

Aceasta este ceea ce Iisus a făcut în acest caz, de asemenea. Era foarte clar de ce omul paralizat era acolo (pentru a fi vindecat), și Domnul știa cu siguranță acest lucru. El nu l-a vindecat imediat, ci i-a pus omului paralizat această întrebare: “Voiești să te faci sanatos?” (Ioan 5:6). A vrut ca vindecarea să aibă loc cu consimțământul omului. Odată ce Domnul i-a auzit dorința de a fi vindecat, El nu numai că l-a vindecat de boala sa, dar i-a dat imediat puterea de a se ridica și de a merge, chiar purtându-și propriul pat (vezi versetele 7-9).

Acesta este Domnul și Dumnezeul nostru, plin de dragoste supremă pentru omenire! Pentru că Dumnezeu ne iubește așa nimeni altcineva nu poate, El are, de asemenea, puterea de a ne ajuta acolo unde eforturile umane eșuează. Această iubire supremă este eternă, transcendând această viață pământească și confirmând că El este sursa tuturor harului și milei.

Dragii mei frați și surori, amintindu-ne toate acestea, ne dăm seama că Dumnezeu caută în mod constant să ne ajute și să ne binecuvânteze. Psalmistul scrie: “Si mila Ta mă va urma în toate zilele vieții mele” (Ps. 22[23]:7). Nu trebuie să uităm niciodată acest lucru și, de asemenea, să realizăm că și noi avem un rol, spunând “da” lui Dumnezeu. Unii pot mormăi la acest lucru, întrebându-se de ce trebuie să

facem asta, deoarece “Dumnezeu vede și știe totul”. Ei pun întrebarea: Care este atunci scopul rugăciunii? Răspunsul este vital pentru viața noastră spirituală: Actul de a-l cere totul este unul de colaborare. Acesta este motivul pentru care Domnul nostru ne îndeamnă: “Cereți și vi se va da”(Matei 7:7).

Deci, atunci când vorbim cu Dumnezeu în rugăciunile noastre, nu trebuie să simțim că El este această figură aspră, dificilă și furioasă care ne pedepsește păcatele. El nu este un Tată rau de la care trebuie să cădem și să implorăm milă și ajutor. Domnul stia cauza stării omului paralizat generată de păcatele sale. Chiar și așa, Domnul era încă nerăbdător să-i refacă sănătatea. Bunăvoința Domnului înlocuiește dreptatea Sa. După cum spune Prima Rugăciune a slujbei Vecerniei, Domnul este puternic în milostenie și bun în putere, în ajutorarea, mângâierea și salvarea celor care au nădejdea lor în Numele Său cel sfânt.

Acesta este sentimentul pe care trebuie să-l avem despre Domnul Dumnezeu nostru, că El este cel mai mare binefăcător al nostru. Dragostea Lui pentru noi îl obligă să caute oportunități pentru a ne ajuta. Fie ca noi să venim cu bucurie la Dumnezeu pentru refugiu, încredințându-l ferm Domnului binevoitor toate nevoile noastre.